

ление, що се е групирало по градоветѣ, е усвоявало арнаутския езикъ и се е поарнаушало; за това ни свидѣтелствуватъ славѣнскитѣ имена на много отъ виднитѣ албански родове, които сж играли политическа роля въ по-подирни врѣмена. Българскитѣ жители, които сж били по-близу до Македония, сж се прѣселяли въ чисто българскитѣ мѣста и сж отетѣняли селата си на арнаути, като сж оставили за споменъ славѣнска топография на цѣлата страна.

Къмъ края на XIV. в. албанцитѣ се явяватъ вече и като политическа сила съсъ свои мѣстни князѣе, които владѣяли яки градове и воювали ту сръбчу сърби, ту сръбчу венециани, ту сръбчу турци. Обаче яко политическо тѣло тѣ нѣможаха да образуватъ. Подъ турската властъ албанскитѣ народъ промѣни вѣрата си въ по-голѣмата си часть, но запази езика си и своето племенно отличие, па дори до днесъ води борба съ българитѣ за прѣвзиманье вѣкои краища, както ще видимъ по-нататѣкъ.

Сжщо тѣй не сж били изчезнали окончателно и старитѣ романизувани траки. Когато славѣнитѣ завладѣли сѣвернитѣ и сръдни части отъ Полуострова, голѣмъ брой отъ старото население изъ Мизия, Дардания и други области бѣгало на югъ да дири спасение или въ укрѣпенитѣ градове около Егейско Море, или въ високитѣ Пиндски планини, или въ Драчката областъ на Синьо Море. По такъвъ начинъ се събрало голѣмо множество отъ романизуванитѣ стари народи въ сѣвернитѣ планински прѣдѣли на Гръция.¹⁾ Такива е имало много и въ Солунъ, Съръ и други грѣцки укрѣпени градове, но тѣ рано се погърчили. Планинцитѣ зачували езика си и къмъ края на X. в. се явяватъ като особенъ народъ подъ името *власи*, или *влахи*, *волохи*. Съ това име старитѣ славѣни наричали и римлянитѣ. Тия власи ходили съ своитѣ стада по всички планини на славѣно-българскитѣ земи въ Полуострова. Особно многобройни се явили влашки селища въ Шарскитѣ околности, дѣто въ грамотитѣ на Душана се споменуватъ влашки колиби, дарявани на църкви и манастири. Доста сж били влашкитѣ пастирски селища и въ Родопитѣ и въ планинската покраина между горнитѣ течения на Струма и Нишава.²⁾

Споредъ професора Томашекъ и други нѣкои учени, въвъ врѣме на византийското владичество надъ България прѣзъ XI. и XII. в. много власи, прѣдвождани отъ български боляри, минали Дунава и подирили въ Карпатитѣ свободни земи и свободно сжще-

¹⁾ С. Jireček, Über die Wlachen von Moglena. Archiv f. Sl. Phil., XV. 98—100.

²⁾ К. Иречекъ, Княжество България, Пловдивъ 1899, II. стр. 395, 504.